

De financiële crisis

Het zal ook de lezers van deze nieuwsbrief niet ontgaan zijn dat het rommelt in de financiële wereld. Het is mij niet helemaal duidelijk hoe de crisis nu precies ontstaan is, maar het lijkt me wel logisch dat in een systeem, dat gebaseerd is op zoveel mogelijk lenen, problemen ontstaan zodra de economische perspectieven ook maar even afnemen. Bij lenen neem je nu eenmaal een voorschot op de toekomst en bij die toekomst denkt men normaliter aan groei, tenzij men de AOW-leeftijd passeert. Het lenen werd (en wordt) sterk gestimuleerd, zowel door de banken als de overheid. Bij de laatste kun je dan denken aan argumenten als: gunstig voor je belastingaftrek, dief van eigen portemonnaie als je niet leent, schuld is gunstig bij inflatie, etc. De banken hebben groot belang bij het sluiten van leningen en de bonuscultuur demotiveert het aangaan van schulden niet, om het maar eufemistisch uit te drukken.

We hebben er allemaal op een of andere manier aan meegedaan, maar het lijkt er nu op dat de bankiers met de profijten zijn gaan strijken en dat de minder gelukkigen niet alleen indirect voor de bonussen hebben opgedraaid, maar ook voor de dalende perspectieven de tol moeten betalen.

Deel van de prent “A Happy Island in a Mad World”

Ik vernam uit Rusland de volgende anekdote. De heer en mevrouw Kortsjov worden uitgenodigd op een feest van nouveau riches, met ongetwijfeld veel maffiose typen. Tijdens het feest is men benieuwd hoe Kortsjov aan zijn rijkdom is gekomen, waarop Kortsjov, tot ontzetting van zijn vrouw, uitlegt dat hij in de drugshandel zit en een groot aantal

peeskamertjes in Moskou exploiteert. Op weg naar hun exclusieve Mercedes met chauffeur, valt zijn vrouw woedend uit: Ik schaamde me dood, waarom kwam je met dat idiote verhaal en waarom heb je niet gezegd dat je bankier was? Tja, antwoordt Kortskov timide, maar dat vond ik zo genant, dat durfde ik nou echt niet.

In het licht van dit verhaal is de al eerder besproken bronzen penning uit 2011 van Cil van Ingen Schenau zeker vriendelijk te noemen. Op de voorzijde zien we de bescheiden gebouwen van waaruit de hardwerkende bankiers hun heilzame werk voor de wereld en vooral zichzelf verrichten. In de prent op pagina 1 wordt dat schetsmatig weergegeven. Daarin treffen we overigens min of meer dezelfde gebouwen aan als op Cil's Crisis-penning. In kleine letters staat daarop bescheiden *crisis*, we moeten het probleem tenslotte ook niet groter maken dan het is. Het lijkt er overigens wel op dat de financiële wereld in het penningfont enigszins op haar grondvesten schudt. De keerzijde van de penning gunt ons een blik op een der actoren in die wereld. Met op de achtergrond een bolletjes (of staaf-) diagram dat stijgende groei laat zien, heft de bankier zijn handen ter hemel. Hij heeft niet alleen Eurotekens in zijn ogen, nee zijn hele gelaat straalt de Euro uit.

Is het heffen van de handen een vertwijfeld gebaar omdat hij de vloed van valuta die zijn zakken binnenstroomt niet meer kan beheersen, is hij gewoon heel erg blij, of werd zijn overvloedige lunch (zie het knoopje op zijn buik) hem even te machtig? De optie dat hij de boter op zijn hoofd vasthoudt laten we voor rekening van de lezer. Een kloeke penning, doorsnede 60 mm en dikte ca 8mm, die met een flinke dosis humor en een stevige knipoog commentaar geeft op het economisch nieuws dat dagelijks tot ons komt.

Cil heeft vast nog een aantal van deze penningen in voorraad.